

Uvek ista adresa: SNS

Ispalo je da smo prošle nedelje na ovom mestu, pored toga što je to bilo potpuno smišljeno, sasvim vizionarski pustili tekst o prednostima „jednopartijskog sistema“. Saopštili smo građanima tada lepu vest: „Ako imamo pitanja i predloge u vezi s (ne)funkcionisanjem grada, gradskih službi i javnih preduzeća, sada znamo jednu, univerzalnu adresu na koju možemo da ih šaljemo – GO SNS-a u Pančevu“.

Već narednog, tj. ovog ponedeljka gradonačelnik Pavlov je pokrenuo, bez ikakve ironije, odličnu praksu: okupio je sve direktore javnih i javnih komunalnih preduzeća na radnom sastanku. Doduše, mi smo „promašili“ adresu – u zajedničku komunikaciju ljudi koji vode gradske firme i službe nisu zvanično krenuli iz Ulice vojvode Radomira Putnika, gde je sedište GO SNS-a, već s Trga kralja Petra I, na kojem se nalazi zgrada Gradske uprave. Sitnica.

Suština ostaje: kada imaš jednopartijsku državu, u našem slučaju istobojni grad, onda nema potrebe za koalicionim dogovorima i „podelom odgovornosti“; sve sam uzimaš, a istovremeno je nemoguće da na nekog možeš da se vadiš – i kriv si za lošu priču i zaslužan si za uspehe. To, iako se kosi s jednim od osnovnih načela demokratije – vladavinom izabranih, ali različitih, onih što zastupaju različite – može biti i dobro: ako imaš prave, istinite informacije (što nas beskonačno vraća na važnost uloge slobodnih medija u demokratskom društvu), ne možeš da promašiš ko je politički odgovoran za, na primer, prljav grad, ili „kriv“ za, recimo, brzo rešavanje komunalnih problema građana.

Odgovor je uvek isti: Srpska napredna stranka.

I, nije bitno da li se to nekome dopada ili ne, takva je stvarnost, a u svim sferama života ozbiljni ljudi moraju najpre da je prihvate, čak i baš ako žele da je menjaju.

Koliko se ta realnost glasačimasviđa, videćemo na lokalnim izborima, a oni samo što nisu...

Svedoci smo najnovijeg verbalnog prepucavanja na liniji Beograd–Zagreb. Ovog puta tema je blokirani transportni saobraćaj na granici dveju zemalja, zbog čega Srbija trpi trgovinske gubitke. Ironija je u tome što je „slučaj kamioni“ nastao kao kolateralna šteta izbegličke krize, odnosno činjenice da su Hrvati rešili da zaustave sve što se kreće – pa i protok robe, jer nemaju rešenje za masovan dolazak ljudi s ratom zahvaćenih prostora u njihovu državu.

Osnovni utisak kaže – može im se.

Ilustracija Dušan Ludvig

I to ne zato što je Hrvatska sama po sebi mnogo moćna država ili je po ovom pitanju u pravu, nije ni jedno ni drugo, već jer je deo velike porodice evropskih naroda – EU, a Srbija nije. Logično je šta nam je činiti.

E, dok naša država ne zasluži člansku kartu, preostaje da njen vrh polemíše s komšijama otome da li su mere druge strane agresivne ili ne i da preti nekim kontramerama. Ne, šala mala, to nije rešenje, iako su naši argumenti ovog puta jaki kao zemlja.

Da evropski lideri nikada neće jasno i nedvosmisleno udariti po „svojima“, u ovom slučaju po Hrvatskoj, pokazao je Johanes Han, evropski komesar za susedsku politiku. On je pozvao „sve zemlje zapadnog Balkana da se odgovorno ponašaju prema migrantima“, a posebno da ne zatvaraju granične prelaze. Dakle, „sve“, a ne jednu konkretnu.

Dodao je, potom, ključnu stvar: „Sada je potrebno verbalno razoružanje kada je reč o izjavama i saopštenjima, jer oštne reči ne pomažu“. U prevodu, budite malo tiši (tj. tišina!), a mi ćemo vam nacrtati rešenje.

Suština politike je u diplomatiji, a srž ukupnih međuljudskih odnosa je u moći. Misli o ovome drugom je zapisivao Niče.

Obavezno pročitati.

Siniša Trajković

PS

Tekst je izašao u novinama 24. septembra. Kupujte štampano izdanje!